

Sygn. akt VI U 107/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy zastępujący Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. Ż.

przeciwko (...)w W.

z udziałem zainteresowanego (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

w związku z odwołaniem A. Ż.

od decyzji (...)w W.

z dnia (...)roku, znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt: VI U 107/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku, znak: (...)(...)w W. odmówił A. Ż. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 22 października 2014r. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18 grudnia 2014r. stwierdziła, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadnia przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż nie jest niezdolna do pracy.

(decyzja organu rentowego dnia 29 grudnia 2014r. – akta rentowe)

A. Ż. w dniu 30 stycznia 2015r. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu wskazała, iż charakter wykonywanej przez nią pracy wymaga od niej pracy w pozycji stojącej oraz dźwigania. W dniu 24 kwietnia 2014r. przeszła operację zniekształcenia zgięciowego palców młotkowych II, III i IV lewej stopy. Operowana noga w dalszym ciągu ją boli, widoczne są na niej obrzęki, co znacznie utrudnia chodzenie. Ma problemy z poruszaniem się, staniem oraz wykonywaniem jakichkolwiek prac fizycznych. Podnosi, iż charakter i przebieg schorzeń, a w szczególności ich wpływ na sprawność fizyczną oraz konieczność dalszego leczenia dają jednoznaczne podstawy do orzeczenia niezdolności do pracy i przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

(odwołanie – k. 1 – 3)

(...)w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 24 września 2014r. ubezpieczona złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne w związku z ogólnym stanem zdrowia. Orzeczeniem z dnia 18 grudnia 2014r. Komisja Lekarska stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy i tym samym brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6)

Zainteresowany w sprawie (...) nie zajął stanowiska w sprawie.

(zawiadomienie – k. 13)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ż. ma wykształcenie zawodowe. Ostatnio pracowała przy produkcji ciast, jako piecowa. Nie pracuje od 01 grudnia 2014r.

W 1992r. uległa złamaniu lewej kości piętowej. Od tego czasu ma dolegliwości bólowe w miejscu przebytego urazu podczas dłuższego chodzenia lub stania. W dniu 24 kwietnia 2014r. przeszła operację korekcyjną palców młotkowatych II, III i IV lewej stopy. Po zabiegu operacyjnym miała trudności z chodzeniem. Nadal utrzymują się u niej niewielkie dolegliwości bólowe lewej stopy i lewego stawu skokowego. Leczy się także z powodu dolegliwości bólowych odcinka lędźwiowego kręgosłupa i lewego stawu biodrowego. W badaniu klinicznym stwierdza się: chód sprawny, lekko symetryczny, blizny po operacji palców II, III i IV lewej stopy, blizna po ranie ciętej okolicy kości piętowej i ścięgna Achillesa po stronie lewej, płaskostopie podłużne i poprzeczne lewej stopy, skrócenie długości lewej kończyny dolnej o 2 cm, wyszczuplenie lewej łydki, ograniczenie zgięcia grzbietowego lewego stawu skokowego o 10°, prawidłowe zakresy ruchomości prawego stawu skokowego, stawów kolanowych i biodrowych, prawidłowe zakresy ruchomości odcinka lędźwiowego kręgosłupa, prawidłowa siła mięśniowa kończyn dolnych i kończyn górnych.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 18; opinia biegłego ortopedy – k. 34; opinia biegłego reumatologa – k. 65 - 66)

Odwołująca w okresie od 23 kwietnia 2014r. do 07 października 2014r. przez 182 dni pobierała zasiłek chorobowy.

(okoliczność bezsporna, a nadto wnioski – k. 2 akt rentowych)

W dniu 24 września 2014r. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego w związku z ogólnym stanem zdrowia. Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 16 października 2014r. po przeprowadzeniu badania stwierdził, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Odwołująca wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS nr (...) po przeprowadzeniu badania w dniu 18 grudnia 2014r. potwierdziła wcześniejsze rozstrzygnięcie i uznała, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy, a także, że brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

(dowód: wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego – k. 2 akt rentowych; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 4 akt rentowych; orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 6 akt rentowych)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia (...). odmówił A. Ż. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 22 października 2014r. z powodu uznania jej za zdolną do pracy.

(dowód: decyzja - akta rentowe)

Biegły sądowy z zakresu neurologii w opinii z dnia 30 marca 2015r. wydanej po przeprowadzeniu badania odwołującej, zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską stwierdził, iż wynikające z badań radiologicznych zmiany w odcinku lędźwiowym kręgosłupa i zaczynające się zmiany zwyrodnieniowe w prawym stawie barkowym i w stawach biodrowych nie powodują zajęcia układu nerwowego. Z punktu widzenia neurologicznego po dniu 21 października 2014r. odwołująca była zdolna do pracy.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 18)

Biegły sądowy z zakresu ortopedii w opinii z dnia 11 maja 2015r. stwierdził, iż głównymi powodami dysfunkcji układu ruchu są następstwa przebytego urazu lewej stopy – zniekształcenie kości piętowej, zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowo – piętowego, palce młoteczkowate, płaskostopie podłużne i poprzeczne. Powodują one dolegliwości bólowe podczas dłuższego chodzenia, czy stania. Wymagają okresowo leczenia rehabilitacyjnego i jedynie w okresie rehabilitacji kwalifikują się do przyznania krótkotrwałego zasiłku chorobowego. Nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. Natomiast niewielkie zmiany zwyrodnieniowe w odcinku lędźwiowym i szyjnym kręgosłupa, w stawach biodrowych, prawym stawie barkowym są typowe u osób w wieku powódki i nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej. Biegły zgodził się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 grudnia 2014r., odmawiającym jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 22 października 2014r.

(dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 34)

Biegły sądowy z zakresu reumatologii w opinii z dnia 29 września 2015r. stwierdził, iż stwierdzone u odwołującej schorzenia nie uzasadniają przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 21 października 2014r. Biegły zgodził się z opinią Lekarza Orzecznika ZUS z 16 października 2014r. oraz z opinią Komisji Lekarskiej ZUS z 18 grudnia 2014r., a także z opiniami wydanymi przez biegłych sądowych w przedmiotowej sprawie. W aktualnym stopniu zaawansowania chorób narządu ruchu biegły nie zaobserwował u odwołującej naruszenia funkcji wydolności narządu ruchu, które powodowałyby długotrwałą niezdolność do pracy po dniu 21 października 2014r. Odwołująca wymaga systematycznej kontroli lekarskiej, okresowego przyjmowania leków przeciwzapalnych i przeciwbólowych, a także okresowo rehabilitacji. W okresie zaostrzenia dolegliwości bólowych może być leczona w ramach krótkoterminowego zwolnienia lekarskiego. Aktualnie jest zdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami i umiejętnościami.

(dowód: opinia biegłego reumatologa – k. 65 - 66)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego. Ich wiarygodności i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

Dodatkowo swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na rzetelnych i przekonujących opiniach biegłych sądowych: specjalisty z zakresu neurologii B. Z., z zakresu ortopedii K. K. oraz zakresu reumatologii C. W.. Sąd ocenił opinie jako jasne, spójne i logiczne. Biegli sądowi przekonująco i szczegółowo uzasadnili swoje stanowiska zawarte w opiniach, jak również odnieśli się do przedłożonej dokumentacji medycznej, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw, by opiniom odmówić mocy dowodowej.

Odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii biegłych, wskazując iż wciąż się leczy i jest pod opieką specjalistów. Zdaniem Sądu brak było jednak podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku

Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującej o utrzymującej się u niej niezdolności do pracy wynika jedynie z jej subiektywnego przekonania nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. Ż. od decyzji(...)w W. z dnia (...)nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była kwestia uprawnienia odwołującej do świadczenia rehabilitacyjnego. Jak wynika z uzasadnienia skarżonej decyzji organu rentowego, podstawą do odmowy przyznania świadczenia rehabilitacyjnego było orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 grudnia 2014r. zgodnie, z którym ubezpieczona nie była niezdolna do pracy po dniu 21 października 2014r., a tym samym brak było przesłanek do ustalenia uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity - Dz. U. z 2014r., poz. 159; dalej, jako: ustawa o świadczeniach) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Należy, więc zauważyć, że świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację, co zasiłek chorobowy, czyli czasową niezdolność do dotychczas wykonywanej pracy (tak też: A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Oficyna 2009). Jednocześnie jednak niezdolność ta musi cały czas trwać także po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, nie może być to jedynie niezdolność okresowo występująca po wyczerpaniu zasiłku chorobowego. Świadczenie rehabilitacyjne ma bowiem zagwarantować środki utrzymania za okres niezbędny w dojściu do zdrowia i odzyskania zdolności do pracy, po chorobie.

Przesłankami przyznania świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonemu są: uznanie go za niezdolnego do pracy po wyczerpaniu przez niego okresu zasiłkowego oraz stwierdzenie, że dalsze jego leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. Dokonanie ustaleń w tym zakresie wymagało oceny zdrowia odwołującej, do czego konieczne były wiadomości specjalne, dlatego niezbędne było zasięgnięcie dowodu z opinii biegłych sądowych w tym zakresie (art. 278 § 1 k.p.c.).

Powołani w niniejszej sprawie biegli sądowi z zakresu neurologii, ortopedii i reumatologii zgodnie orzekli, że przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 21 października 2014r. jest niezasadne, bowiem od dnia 22 października 2014r. odwołująca odzyskała zdolność do pracy. Biegli stwierdzili, że głównymi powodami dysfunkcji układu ruchu są następstwa przebytego urazu lewej stopy – zniekształcenie kości piętowej, zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowo – piętowego, palce młoteczkowate, płaskostopie podłużne i poprzeczne. Powodują one dolegliwości bólowe podczas dłuższego chodzenia, czy stania. Wymagają okresowo leczenia rehabilitacyjnego i jedynie w okresie rehabilitacji kwalifikują się do przyznania krótkotrwałego zasiłku chorobowego. Nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. Natomiast niewielkie zmiany zwyrodnieniowe w odcinku lędźwiowym i szyjnym kręgosłupa, w stawach biodrowych, prawym stawie barkowym są typowe u osób w wieku powódki i nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionych stanowisk biegłych. Tym bardziej, że wydane przez nich opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenia. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i

obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym opiniom nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia odwołującej, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Skoro opinie biegłych sądowych w niniejszej sprawie były jasne i logiczne, Sąd podzielił dokonane w nich ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia ustalając, iż A. Ż. od dnia 22 października 2013r. odzyskała zdolność do pracy.

Reasumując Sąd uznał, iż nie została spełniona przesłanka z art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach, czyli niezdolność do pracy, wymagana do przyznania ubezpieczonej świadczenia rehabilitacyjnego, w związku z czym odwołanie A. Ż. od decyzji organu rentowego z dnia (...), znak: (...) na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.